

Arrest

nr. 104 234 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 mei 2010 een eerste asielaanvraag bij de Belgische overheden.

1.2. Op 9 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 87.477 van 12 september 2012.

1.3. Op 18 oktober 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.4. Op 25 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende

weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A.M.M.(...)
en van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 18.10.2012 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 04.05.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar op 09.05.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 05.06.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 19.09.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 18.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat haar problemen en deze van haar echtgenoot, dhr. S.M., zoals uiteengezet gedurende haar eerste asielprocedure nog steeds actueel zijn; betrokkene hieromtrent een brief van Alhurriya Local Council dd. 06.09.2012 naar voren brengt, alsook een verzendingsbewijs, waarin haar problemen bevestigd worden; deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene voorts ook een attest van de Algemene Directie van Paspoorten en Nationaliteit te Bagdad (dd. 16.09.2012) aanbrengt, waaruit blijkt dat de identiteitskaart met nr. 00225489 afgegeven op 13.02.2009, op naam van M.A.M., bij hen geregistreerd staat onder nr. 908, pagina 115; hierbij dient opgemerkt te worden dat reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische Federale Politie werd vastgesteld, dat de door haar voorgelegde identiteitskaart een vals document betrof; voornoemd attest niet van die aard is dat het deze appreciatie kan wijzigen; immers nergens uit blijkt dat de door betrokkene voorgelegde identiteitskaart effectief hetzelfde document betreft, waar in voornoemd attest naar verwezen wordt; dergelijk document overigens enkel bewijswaarde heeft indien het steunt op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van betrokkene betwist wordt; uit dit document bovendien ook nergens blijkt dat betrokkene omwille van haar Palestijnse afkomst enig gevaar zou lopen in Irak, hetwelk evenwel door de Belgische asielinstanties betwist werd gedurende haar eerste asielaanvraag; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 25.05.2012 en 26.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 51/8 eerste lid van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt :

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van art. 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. "

De bestreden beslissing wordt onder meer gemotiveerd door de volgende overweging :

"... betrokkene hierbij stelt dat haar problemen en deze van haar echtgenoot, de Heer SHARAAN Mohammed, zoals uiteengezet gedurende haar eerste asielpcedure, nog steeds actueel zijn; betrokkene hieromtrent een brief van Alhurriya Local Council dd. 06.09.2012 naar voor brengt, alsook een verzendingsbewijs, waarin haar problemen bevestigd worden; deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; ... betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de wet van 15 december 1980. "

De brief van Alhurriya Local Council dd. 06.09.2012 die verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd, bevestigt evenwel dat de problemen van verzoekster zoals uiteengezet gedurende haar eerste procedure nog steeds actueel zijn, zodat de brief in kwestie wel degelijk een nieuw element bevat, met name dat op 6 september 2012 verzoekster nog steeds problemen ondervond in haar land van herkomst, d.w.z. één dag vóór de zitting dd. 7 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die heeft geleid tot het arrest dd. 19 september 2012 waardoor de beslissing van het CGVS bevestigd is geworden, zodat, gezien de brief in kwestie aan verzoekster verzonden is geworden, zij deze onmogelijk op de zitting van 7 september 2012 heeft kunnen voorleggen.

Aangezien de brief in kwestie dus wel degelijk nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen, schendt de bestreden beslissing art. 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980."

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., n° 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., n° 53.583, 7 juni 1995, REV.DR.ETR. 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St., n° 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende :

Art. 2 : De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 : De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., n° 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van de materiële maar ook van de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De bestreden beslissing wordt met name gemotiveerd door de overweging dat de brief van Alhurriya Local Council dd. 06.09.2012 die verzoekster bij zijn tweede asielaanvraag heeft naar voor gebracht, een gesolliciteerd karakter heeft en dat de bewijswaarde ervan gering is.

Uit geen enkel element van de motivering blijkt echter dat de inhoud van de brief onderzocht is geweest en dat de erin naar voor gebrachte feiten werden onderzocht in het licht van de vraagstelling of er al dan niet nieuwe gegevens door worden aangebracht die ernstige aanwijzingen uitmaken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4.

Er wordt zonder verdere redengeving geponeerd dat de brief een gesolliciteerd karakter zou hebben en er wordt a priori gesteld dat de bewijswaarde ervan gering is, zonder op de inhoud ervan in te gaan, waarbij het zelfs niet zeker is of de brief die in het Arabisch is gesteld, vertaald is geworden teneinde de inhoud ervan te kunnen beoordelen.

Door dit gebrek aan onderzoek van de door verzoekster aangebrachte documenten en door het a priori karakter van de beoordeling van de bewijswaarde van de brief, worden niet alleen art. 62 van de wet van 15 december 1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, maar wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden deze middelen samen besproken.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeksters de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.5. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag volgende documenten heeft overgemaakt: een attest van het *“Local Council Alhurriya”* opgemaakt op 6 september 2012 en een bewijs van echtheid afgegeven door de Algemene directie van paspoorten en nationaliteit te Bagdad op 16 september 2012 m.b.t. verzoeksters identiteitsdocument, wat steun vindt in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor in het kader van deze tweede asielaanvraag op 23 oktober 2012 met deze documenten te willen bewijzen dat ze Irakese is en dat haar leven nog steeds in gevaar is.

2.8. Verzoekster betoogt dat de brief van het Alhurriya Local Council wel degelijk nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt wordt gemotiveerd:

“betrokkene hieromtrent een brief van Alhurriya Local Council dd. 06.09.2012 naar voren brengt, alsook een verzendingsbewijs, waarin haar problemen bevestigd worden; deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is;”

2.9. Het begrip *“nieuw gegeven”* omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoekster in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar *“nieuw”* zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoekster gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

In casu wordt niet betwist dat de brief nog niet eerder werd voorgelegd. De Raad wijst er evenwel op dat het begrip *“nieuwe gegevens”* niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606).

2.10. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat echter niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig aanklagen dat de inhoud van de brief door de gemachtigde niet werd onderzocht, aangezien dit zijn bevoegdheid te buiten gaat.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet sluit anderzijds niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”*

bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster betoogt dat de beoordeling en motivering omtrent het gesolliciteerd karakter van de brief te kort schiet, merkt de Raad op dat hierdoor de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. het gesolliciteerd karakter van het attest niet wordt weerlegd.

Verzoekster ontkent of weerlegt niet dat deze brief op haar vraag werd opgesteld en aldus werd “gesolliciteerd”. De gemachtigde gaf aldus geen blijk van een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling daaromtrent.

De Raad stelt voorts vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat deze brief geen bewijswaarde heeft. Wel wordt geoordeeld dat aangezien deze brief op vraag van verzoekster werd opgesteld, er enkel een geringe bewijswaarde aan gehecht kan worden. Aangezien niet wordt betwist of weerlegd dat de brief op vraag van verzoekster werd opgesteld, komt deze beoordeling aan de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

Daarenboven stelt de Raad voorts vast dat verzoekster niet nader verduidelijkt op welke wijze de voorgelegde brief dan wel een “*ernstige aanwijzing*” uitmaakt.

2.12. De Raad merkt verder op dat de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist noch weerlegd worden zodat deze blijven gehandhaafd. Zo betwist verzoekster niet dat wat betreft het voorgelegde bewijs van echtheid: *“dergelijk document overigens enkel bewijswaarde heeft indien het steunt op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van betrokkene betwist wordt; uit dit document bovendien ook nergens blijkt dat betrokkene omwille van haar Palestijnse afkomst enig gevaar zou lopen in Irak, hetwelk evenwel door de Belgische asielinstanties betwist werd gedurende haar eerste asielaanvraag.”*

2.13. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar eerste asielaanvraag verbond aan deze van haar echtgenoot en dat ze ook nu haar eerdere asielmotieven herhaalt. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de staatssecretaris de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan. Bij het onderzoek van de relevantie van de als nieuw aangehaalde elementen kunnen de motieven van de verwerping van de eerdere asielaanvraag van doorslaggevend belang zijn. (RvV 26 maart 2013, nr. 222.996).

De Raad merkt op dat de echtgenoot van verzoekster dezelfde brief van *Alhurriya Local Council* voorlegde n.a.v. zijn tweede asielaanvraag. Deze tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Verzoeksters echtgenoot diende hiertegen bij beroep in bij de Raad, waarbij hij eveneens de motivering omtrent het gesolliciteerd karakter van de brief betwistte.

Ten dezen oordeelde de Raad bij arrest nr. 104.233 van 31 mei 2013 dat: *“De Raad stelt daarenboven vast dat de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist noch weerlegd worden zodat deze blijven gehandhaafd. Zo betwist verzoeker niet dat waar hij tijdens zijn gehoor n.a.v. zijn tweede asielaanvraag betoogde dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Irak, gezien de huidige situatie daar en dat zijn leven er als Palestijns burger in gevaar is, hij “deze bewering echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter een bewering blijft”.*

Waar verzoeker in wezen de asielmotieven herhaalt die hij n.a.v. zijn eerste asielaanvraag had uiteengezet, betwist noch weerlegt de verzoeker dat “bovendien reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene;” hetgeen steun vindt in het administratief dossier, met name in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal van 9 mei 2012 en in het arrest nr. 87.476 van de Raad van 12 september 2012.

De verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de “huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen;”

2.14. In het licht van wat voorafgaat maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde door de voorgelegde brief als “gesolliciteerd” te bestempelen en bijgevolg er een geringe bewijswaarde aan toe te dichten, op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *“betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de*

laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MOMMAERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES